

Sygn. akt II UK 502/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku H.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 lipca 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawczynie kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2017 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił, na skutek apelacji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L., wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. z dnia 5 lipca 2016 r. i oddalił odwołanie wnioskodawczynie H.M. od decyzji organu rentowego z dnia 25 lutego 2015 r., odmawiającej przyznania dochodzonej wcześniejszej emerytury, po stwierdzeniu, na podstawie dokonanych ustaleń, że wnioskodawczynie nie wykazała co najmniej 20-letniego tzw. stażu emerytalnego, warunkującego przyznanie dochodzonego świadczenia wskazanych w art. 32, art. 33, art. 39 i art. 40 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 382, art. 378 § 1, art. 233 § 1, art. 235 § 1 i art. 386 § 4 k.p.c. przez „zaniechanie przesłuchania świadka (...) a tym samym pozbawienie się możliwości oceny jego zeznań złożonych w trybie art. 235 § 1 k.p.c. przed sądem wezwanym”, „naruszenie zasady bezpośredniości (...)”, stwierdzając że „naruszenie tych przepisów miało istotny wpływ na wynik sprawy”. W oparciu o wskazane zarzuty, pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne wymagające dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni „pojęcia ‘poważne niedogodności’ zawartego w art. 235 § 1 k.p.c. (...)”, stwierdzając nadto, że zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., Sąd drugiej instancji, kwestionując „postępowanie dowodowe Sądu Okręgowego (...)”, winien uchylić jego wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania, nie zaś orzekać reformatoryjnie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne

(por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). Wypada również dodać, że powyższa przesłanka nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia nie tylko nie są problemami prawnymi wymagającymi wykładni Sądu Najwyższego, ale w ogólności nie nastroczają jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, zmierzając w istocie do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Apelacyjny, podważając jego kompetencje do refomatoryjnego orzekania w przypadku nie podzielenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji.

Nie oceniając podniesionych w skardze zarzutów, trzeba jednak zauważyć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub ocena dowodów, co oznacza, że Sąd Najwyższy jako sąd prawa, jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. Dlatego bez względu na wagę zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy nie może w postępowaniu kasacyjnym zająć się wadliwością zastosowania przez sąd drugiej instancji art. 233 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, niepublikowany).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zważywszy charakter sprawy, orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 102 k.p.c.

